

[Duetoft]

Det, der må være interessant for en ansøger, må være, hvem der får stillingen, og ikke, hvem der har været medansøgere. Jeg tror som sagt, det forringer ansøgernes kvalitet. Vi har set det flere steder, bl.a. i Danmarks Radio, hvor jeg har haft lidt med det at gøre.

Om sygejournalerne skal jeg ikke sige noget videre. Jeg er meget enig i hr. Bjørn Elmquists konklusion og vil godt bakke den holdning op, som hr. Bjørn Elmquist gav udtryk for.

Jeg synes, det er morsomt, at en del af pressen, af presseforeningerne, har givet udtryk for, at man ønskede adgang til interne arbejdsdokumenter i forbindelse med de forskellige styrelsesorganers arbejde. Samtidig har Danmarks Radio slået fast, også over for retsudvalget, at man i alt fald vil undgå, at der bliver offentlighedsindsigt i den journalistiske bearbejdning, de journalistiske processer.

Jeg vil i al stilfærdighed som radorådsmedlem tillade mig at sige: det havde måske navnlig i de sidste måneder været vældig rart at få lidt at vide om de journalistiske principper i Danmarks Radio, særlig i TV-Avisen. Det kunne være, det havde givet anledning til nogle andre vurderinger end dem, der rent faktisk er kommet frem. Men jeg synes, den holdning fra pressens side præges af dobbeltmoral. Man vil gerne have lov til at vide alt, hvad der foregår i detaljer inden for styrelserne, men uha, uha, tænk, hvis nogen begyndte at røre ved det, man selv sidder og arbejder med! Jeg synes, det er hykleri.

Forbrugerrådet har på et tidspunkt givet udtryk for, at man gerne ville have lovgivningen suppleret med nogle bestemmelser om god forvaltningsskik og hensynsfuld forvaltning osv., og det lyder meget smukt alt sammen. Jeg mener, at loven – med de udvidelser, der sker – kan risikere at få den modsatte virkning, nemlig den, at man i det offentlige på grund af manglende ressourcer ikke vil være i stand til at have den venlige og den positive opførsel over for sine kunder, som man har i dag, og jeg skal beklage, hvis et så vidtgående forslag som dette med høringer og begrundelser osv. skulle medføre, at serviceniveauet i det offentlige blev ringere, for det ville i sidste instans betyde, at det offentliges ry blev dårligere, og der-

med ville det gå ud over de offentligt ansatte.

Jeg er derfor meget enig med ministeren i, at man måske burde have udsat denne store reform længere, end man har gjort det, og jeg vil i al fald advare imod, at resultatet bliver, at man på grund af ressourcemangel kommer til at hænge offentligt ansatte ud.

Nu kunne ministeren altså ikke få et flertal i folketinget for en udskydelse, og så må vi jo få det ud af det, vi kan. Jeg skal i al fald på CDs vegne sige, at vi vil gå positivt og aktivt ind i udvalgsarbejdet.

Arentoft (FP):

Da mit partis ordfører og medlem af retsudvalget, hr. Ove Jensen, ikke kan være til stede, skal jeg fremkomme med et par bemærkninger om lovforslagene.

Vi finder, at det, justitsministeren siger i sin fremsættelsestale er formålet med en forvaltningslov: »at styrke den enkeltes retsstilling i forhold til den offentlige forvaltning og at medvirke til, at sagsbehandlingen i den offentlige forvaltning udføres på en sådan måde, at afgørelsernes rigtighed sikres mest muligt«, er et godt formål. Der er desværre mange, der kommer i klemme i maskineriet, og vi finder heller ikke, det er for tidligt, man fremsætter forslaget, idet jeg slår streg under ordet »forslag«, for det er da rigtigt, at der er ingen, der har patent på at kunne udarbejde det helt rigtige forslag; det er jo netop meningen, at man under udvalgsbehandlingen kan rette det til, således at det kan blive vedtaget.

Meget tyder på, at ministeren kan glæde sig over, at begge forslagene bliver vedtaget, efter at de radikale har tilkendegivet deres holdning, og jeg kan også på mit partis vegne sige, at vi er meget positive over for disse to lovforslag.

Men vi har selvfølgelig også nogle bemærkninger.

En af tingene er postlisterne. Der mener vi, at det er for stor en service at yde over for pressen; det smager næsten lidt af, at man ligger på maven for pressen. Hvis man ønsker aktindsigt i en sag, er det selvfølgelig først og fremmest dem, der er involveret i sagen, der er interesseret i aktindsigten. Lige frem at lægge postlisterne frem og derefter overlade til journalisterne på grundlag af de